

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 26/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Konkol'ovou, Jarmočná 79, Stará Ľubovňa, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 5/2019 z 29. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDACTED],

konania vôbec mohol vyjadriť, v tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: „*Procesný postup, ktorý zvolil odvolací súd tak, znamená, že sťažovateľ počas celého konania nemal možnosť vyjadriť sa k otázke náhrady trov konania. A teda nemal možnosť predniesť argumentáciu vo vzťahu k možnej ne/aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku.*

Odvolací súd navyiac nezaslal sťažovateľovi ani späťvzatie žaloby, aby sa s ním mohol oboznámiť a vyjadriť sa k prípadnej otázke náhrady trov konania, pričom zdôrazňujeme, že napadnuté rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné. Sťažovateľ tak nemal možnosť predniesť svoju argumentáciu ani k späťvzatiu žaloby a ani vo vzťahu k náhrade trov konania. Takýto postup je podľa nášho názoru v rozpore s § 370 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

V dôsledku opísaného postupu odvolacieho súdu tak došlo k porušeniu vyššie označených práv sťažovateľa a takýto nezákonný procesný postup krajského súdu zároveň vyústil, vo vzťahu k náhrade trov konania, ktorá je súčasťou súdneho konania, do protiústavnosti a nespravodlivosti konania.“

6. Sťažovateľ namieta, že krajský súd v dôsledku opomenutia zaoberať sa okolnosťami, či v danom prípade sú alebo nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, a teda absolútnym nevysporiadaním sa s možnosťou aplikácie § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), porušil sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označené práva.

7. Sťažovateľ v ďalšej časti ústavnej sťažnosti uvádza konkrétne skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú aplikáciu § 257 CSP. Poukazuje na správanie sa žalobcov pre podaním žaloby, ako aj na svoju snahu uzavrieť so žalobcami v priebehu napadnutého konania mimosúdnu dohodu. Podľa jeho názoru práve žalobcovia majú značný podiel na vzniku a priebehu napadnutého konania.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] .. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co/5/2019, zo dňa 29.01.2019 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/5/2019, zo dňa 29.01.2019 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania

... v sume 326,66 €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

9. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, a to konkrétne jeho druhým výrokom.

21. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv v dôsledku nesprávneho procesného postupu krajského súdu, ktorý mu v rámci odvolacieho konania nezaslal na vyjadrenie späťvzatie žaloby zo strany žalobcov a zároveň mu v súvislosti s uvedeným nevytvoril „procesný priestor“ na to, aby sa vyjadril k otázke náhrady trov konania. Sťažovateľ tak podľa jeho názoru nemal možnosť predniesť svoju argumentáciu ani vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, ani vo vzťahu k náhrade trov konania. Takýto postup krajského súdu je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s § 370 ods. 2 CSP.

22. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy

v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpá všetky mu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

23. Podľa citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpá všetky právne prostriedky, ktoré sú právnym poriadkom určené na ochranu jeho základných práv a slobôd. Z uvedeného vyplýva, že pojmovým znakom inštitútu ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke na vyčerpanie všetkých poskytovaných procesných prostriedkov určených na ochranu práv sťažovateľa ešte pred samotným podaním ústavnej sťažnosti a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd poskytoval ochranu ústavne zaručeným základným právam a slobodám až v prípade, kedy ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

24. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

25. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

27. „Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla

intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).“ [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

28. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že sťažovateľ mal v posudzovanej veci na ochranu svojich základných práv k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom je oprávnený rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Podľa zistení ústavného súdu však sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, a to proti jeho druhému výroku o náhrade trov konania, ktoré je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle § 420 CSP (k tomu pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, pozn.), dovolanie nepodal, čo znamená, že v danom prípade nebola dodržaná podmienka vyžadovaná § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Námietky sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti týkajúce sa porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie zo strany krajského súdu v časti namietaného nedoručenia späťvzatia žaloby na vyjadrenie sa ústavnému súdu javia ako dôvody naplňajúce prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, s ktorými by sa mal vysporiadať najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia ako dovolacieho súdu. Vzhľadom na to, že za danej situácie existovala možnosť domáhať sa ochrany práv prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), ktorú sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom nevyužil, dospel ústavný súd k záveru o neprípustnosti podanej ústavnej sťažnosti v tejto časti.

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na nemožnosť podať dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, a to s poukázaním na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 221/2016 z 26. októbra 2017. K uvedenému ústavný súd uvádza, že v danom prípade dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 421 ods. 1 CSP. V prípade sťažovateľa však jeho námietky možno subsumovať pod dovolací dôvod napĺňajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 f) CSP. Vzhľadom na uvedené je táto argumentácia sťažovateľa bez právneho významu.

30. Sťažovateľ súčasne netvrdil, a teda ani nepreukázal, že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto v danom prípade neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktoré predstavuje výnimku z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti.

31. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením krajského súdu, v dôsledku nedoručenia mu späťvzatia žaloby na vyjadrenie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

32. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu v dôsledku skutočnosti, že krajský súd priznal náhradu trov konania žalobcom na základe zásady zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP a zároveň vôbec neposúdil dôvody hodné osobitného zreteľa a možnosť aplikácie § 257 CSP, ktorá bola podľa sťažovateľa v danej veci plne opodstatnená.

33. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom

kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

34. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

35. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Vo vzťahu k náhrade trov konania krajský súd uviedol: *„...Odvolací súd skúmal procesnú situáciu, ktorá nastala po rozhodnutí súdu prvej inštancie a zistil, že žalobcovia zobrali svoju žalobu späť potom čo súd prvej inštancie uznesením rozhodol vo veci a konanie zastavil podľa ust. § 163 ods. 1 a 2 CSP. Toto rozhodnutie ale nebolo dosiaľ právoplatné. Teda zobrali žalobu späť v priebehu odvolacieho konania...*

...Súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby obsahuje mimosúdna dohoda strán časť III. bod 1, z ktorej vyplýva, že žalobcovia v 1/ až 10/ rade zoberú svoj návrh na začatie konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/33/2017 späť v celom rozsahu. S čím účastník tejto dohody v 11/ rade (žalovaný) výslovne súhlasí...

...Z dohody zároveň vyplýva, že účastníci tejto dohody nedospeli k dohode ohľadom trov konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/33/2017, preto ponechávajú rozhodnutie o trovách konania na súd...

...O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP s použitím ust. §256 ods. 2 CSP. Odvolací súd má zato, že pre správanie sa žalovaného bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Preto odvolací súd priznal žalobcom v 1/ až 10/ rade nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu. Aj keď žaloba bola o určenie, že spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva a výsledok dohody znamenal zápis vlastníctva žalobcov v katastri nehnuteľnosti odvolací súd poukazuje na nález

Ústavného súdu SR zo dna 08. 02. 2017 sp. zn. I. ÚS 629/2016 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 14/2017, z ktorého vyplýva, že princíp procesného výsledku nemožno chápať povrchno formalistický, lebo nielen petit, ale aj žalobné tvrdenie, teda dôvody žaloby vyjadrujú prečo sa žalobca domáha plnenia na žalovanom a prečo tento dôvod po podaní žaloby odpadol.“

36. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 137/2018).

37. Ústavný súd v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia krajského súdu nezistil nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania krajský súd riadne interpretoval príslušné zákonné ustanovenia. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať do interpretácie krajského súdu a nahradzovať jeho prijaté právne závery. Závery krajského súdu v napadnutom uznesení sú riadne uvedené, presvedčivé, jasné a netrpia absenciou logiky.

38. Ústavný súd k námietke sťažovateľa o „*absolútnej absencii sa vysporiadania s možnosťou aplikácie § 257 CSP*“ uvádza, že pokiaľ krajský súd rozhodol o náhrade trov konania na základe zásady za zavinenie v plnom rozsahu, to logicky vylučuje aplikáciu

dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktorý predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že späťvzatie žaloby bolo výsledkom mimosúdnej dohody, ktorej predmetom bola aj otázka náhrady trov konania, a to bez ohľadu na skutočnosť, že k dohode o náhrade trov konania nedošlo. Z uvedeného hľadiska je zrejmé, že sťažovateľ bol uzrozumený so skutočnosťou, že späťvzatie žaloby bude predložené na rozhodnutie krajskému súdu a jeho nevyhnutným následkom bude aj rozhodovanie o náhrade trov konania, čo o to viac oslabuje ústavnoprávnu intenzitu námietky sťažovateľa o nevytvorení „procesného priestoru“ na vyjadrenie sa k otázke náhrady trov konania.

39. Sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti jeho argumentácie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého uznesenia, priznanie trov konania) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu